

La tribuna

A propòsit del debat sobre la sanitat

És necessari redefinir conceptes des d'una òptica progressista

JAUME

Bartumeu

Després del debat sobre la sanitat que es va mantenir la setmana passada al Consell General ens sembla important recordar, tal i com ho va fer el nostre portaveu parlamentari **Victor Naudi**, que els progressistes tenim com a objectiu polític fonamental enfortir el nostre Estat de benestar, és a dir, una sèrie de serveis bàsics dels quals ningú no quedi exclòs per manca de recursos.

Però també som conscients que, en un context de crisi persistent, no es pot garantir que la nostra economia pugui generar els excedents que havíem aconseguit en les darreres dècades.

Per això esdevé necessari analitzar i redefinir conceptes com «servei universal», «servei bàsic», «gratuit», «pagament per acte» o «cost del servei».

A SDP no ens volem tancar en la defensa tossuda de la situació actual sinó que, des d'una òptica progressista i al servei dels que necessiten obtenir el suport de l'Estat, estem disposats a avançar per ajudar a la sostenibilitat del sistema públic de salut.

Per això és interessant estudiar el que s'està fent més enllà de casa nostra.

Fa encara no tres setmanes a França el «Cercle des Économistes» i el diari *Le Monde* han atorgat el Premi 2017 del millor jove economista francès a **Antoine Bozio**, de 39 anys, director de l'Institut de les polítiques públiques, creat a París l'any 2012.

Antoine Bozio ha centrat les seves recerques en l'avaluació de les polítiques públiques.

Es tracta d'interessar-se en el desdoblament del que **Bozio** defineix com «l'exercici democràtic» que no és altra cosa que la manera d'actuar col·lectivament per resoldre els problemes de la societat.

És ben cert que en una societat, en un món, complexos esdevé necessari poder i saber copsar l'impacte de les múltiples opcions possibles de les polítiques públiques abans de triar les opcions polítiques.

L'economista francès explica que ha treballat científicament per donar la màxima informació possible al servei del debat democràtic. Considera que cal fugir de la dicotomia que pot sorgir de la pregunta tòpica: «Cal més o menys Estat?»

Com diu l'economista, «... aquesta oposició expressa un punt de vista ideològic, però no fa avançar les nostres opcions col·lectives.»

Comparteixo el seu criteri i coincideixo amb ell que la bona pregunta seria més aviat la següent: Quines despeses tenen més eficàcia per a l'objectiu fixat (reduir les desigualtats, fer recular la desocupació, afavorir la innovació, etc.)?

Val a dir que ja l'any 2008 **Bozio**, aconsellat per **Thomas Piketty**, havia

El nou president de la República francesa, Emmanuel Macron, ha recollit part d'aquelles reflexions per buscar la manera de garantir la taxa de reposició amb independència del creixement i tenint en compte

començat a rumiar una proposta de reforma de les jubilacions que permeti donar confiança en la sostenibilitat del sistema.

El nou president de la República francesa, **Emmanuel Macron**, ha recollit part d'aquelles reflexions per buscar la manera de garantir la taxa de reposició amb independència del creixement i tenint en compte l'augment de l'esperança de vida.

És el que es presenta com els comptes «notionels». En una primera fase les cotitzacions experimenten una revalorització en funció del creixement dels salaris i després, en

el moment de marxar cap a la jubilació, la mitjana de l'esperança de vida de la generació corresponent és la regla de mesura per a determinar l'import de la pensió.

Els paràmetres s'estableixen per generació, a la vista de les taules de mortalitat establertes en les projeccions de l'estadística nacional francesa (Insee).

Amb aquest sistema cadascú es jubila quan vol i, en funció de les cotitzacions pagades, sap a quina pensió té dret.

Aquest és un debat que no pot encabir-se en una tribuna com aquesta.

Però sí que voldria apuntar algunes consideracions generals:

1) Pel que fa a la despesa sanitària hauríem de fer una distinció entre els costos fixes i els variables. Els primers haurien de ser suportats pel pressupost públic, sobretot aquells que es deriven de les infraestructures necessàries pel servei, i els segons pels usuaris. Simplificant, això voldria dir que el cost fix ja està finançat, en funció de la riquesa i la renda, per la via dels ingressos tributaris de l'Estat.

2) La qualitat del servei públic de salut ha de ser la mateixa per tothom, i una part important de la qualitat i del cost depèn de la inversió en infraestructures sanitàries.

3) S'ha de mantenir un sistema de cobertura sanitària garantida per les persones amb pocs recursos econòmics.

4) Cal implantar la generalització del tercer pagador. En la major part dels països europeus el pacient no paga pas el metge, que és remunerat directament per la Seguretat Social. Mentre això no es fa continua augmentant la renúncia a fer-se tractar per raons financeres. És una bona raó per a generalitzar el sistema de tercer pagador.

5) Tot i implantar el règim del tercer pagador, cal acceptar el pagament parcial per l'ús de la sanitat. Un pagament que hauria d'estar graduat en funció de la renda de l'usuari.

A SDP defensàvem el 2015 i defensem avui el desenvolupament d'accions rigoroses i responsables que assegurin un sistema sanitari sostenible i d'excel·lència, racionalitzant la despesa però atenent, alhora, les necessitats en matèria de salut i malaltia de la població. ≡

President d'SDP